

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Lyrik og prosa

Citation: Jacobsen, J. P.: "Lyrik og prosa", i Jacobsen, J. P.: *Lyrik og prosa*, udg. af Jørn Erslev Andersen ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 188. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-jacobjp08val-shoot-idm139992589703808.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Lyrik og prosa

Den gamle Vandpost (ET EVENTYR I MANER)

Nede i Gaarden hos Hørkræmmerens stod en gammel Post, saadan en rigtig gammel Post med Hjerte i Livet og Tud i Maven. Og godt havde den det, for Hørkræmmeren var en god Mand, om Vinteren fik den en Straapels at staa med, og om Sommeren, naar dens Hjerte blev for trangt, fik den en hel Spand Vand ned i sig; »det gjør godt,« sagde Posten, »det er saadan et indvortes Styrtebad«. Glad var den, for den gjorde Nytte, for der var ingen Børn i hele Gaden, der var renere end Hørkræmmerens, og det var da Postens Skyld

Ingen var der i Gaarden, der vidste mere Nyt end Posten, især Kjerlighedsnyt, for den var ligesom et Kjerlighedstempel, for Hørkræmmerens Karle og Justitsraadens Piger, for Hørkræmmerens Piger og Justitsraadens Tjener. Karlene pumpede, og Pigerne saa til, sommetider pumpede Karlene rigtignok over; men den var en rar gammel Post, der ikke nævnede et eneste Ord om Vandspild ...

En Cactus springer ud

Naar man i Tanken lader Rækken af sine Bekjendte glide forbi, saa ser man altid dem, til hvem man ikke er kommet i et nært og inderligt Forhold, lade sig tilsyne i en vis bestemt Situation.

Saaledes gaar det i det Mindste mig.

En drejer for Exempel altid hilsende om et Hjørne, en Anden finder jeg altid staaende ved mit Vindu med Blikket fæstet paa Gjenbohuset. Der er en aldrende Mand, som stedse sidder og stirrer tankefuldt ned i sin Suppe, hvorover utallige Fluer summe, og en elegant ung Mand, der stedse følges af en Nøddeknækker, der viser Tænder i Skyggen af en stor Calla.

Af de mange saadanne Billeder, som nu drage mig forbi, vil jeg fastholde et enkelt.

Det er en gammel Mand, der bøjer sig ned over en prægtig Rose og kysser en nysudfoldet Knop. Han er Krigsraad Krigsraaden holder usigelig meget af sine Blomster, ogsaa af Andres, men som man holder af Andres Børn i Forhold til sine egne; men havde nu disse Andre et ejendommeligt Blomsterbarn, som de ikke forstode at pleje, som det skulde plejes for at blive til Noget, saa tog han det til sig og var mod det som mod sine egne og skiltes nødtigt fra det. Han blev vred, naar man ikke var god ved Blomster, og gik endogsaa stundom ind til vildfremmede Mennesker og gav dem Tilhold om at vande den Heliotroph, de havde i Vinduet, og beskjære Myrthen, der stod ved Siden af den. Denne Krigsraad havde en Datter, hun hed ikke Julie; men jeg vil kalde hende Julie. Om hun var smuk? Ja! se nu, hvad Krigsraaden mente. Jeg har nemlig Krigsraaden mistænkt for et stærkt Hang til Symbolik; jeg tror, at de Blomster, der stode i Dagligstuen, hver havde sit Navn efter en af hans Kjære, og hvad en dejlig hvid Nerium angaar, som stod paa et lille Blomsterbord for sig og prangede med sine mørke Blade og skjære, duftende Blomster, saa er jeg ganske vis paa, at den hed, hvad Julie hed

Vi vare fem unge Mennesker, der stadigt kom der i Huset: Per og Povl, Carl og Jesper og - Mads. Sidste Gang vi Alle vare samlede der, 191 var en Aften i October og det i Anledning af en meget sjelden Cactus, som nu endelig efter ni Aars omhyggelige Pleje havde faaet en Blomst, der efter denne Cactusses Skik vilde

aabne sig en Gang i Løbet af Natten med et stort Knald Nu skulde jo Ventetiden gaa med Noget, og da vi Unge, hvad der ikke er nogen Sjeldenhed, troede vi vare Digtere, - Carl var dog baade for vort og sit eget Vedkommende vis paa, at det var en Fejltagelse, - saa havde vi ladet Krigsraaden forstaa, at vi vilde paatage os at udfylde Pavserne mellem Theen og Frugtskaalenes Vandringer.

Der var nu blevet indbudt en Del Damer og Herrer; men paa Grund af det daarlige Vejr og andet lovligt Forfald havde, med Undtagelse af en døv Aessor, ingen Andre end vi fem givet Møde. Men hvad gjorde vel det, Julie var der, og det var dog egentlig hende, for hvem vi vilde læse, hende af hvem vi vilde beundres.

Nu! Cactussen stod midt paa Bordet, Krigsraaden og Aessoren sad hver i sin Ende af Sophaen, Julie vandt Garn af en nydelig antik Garnvinde, der havde tilhørt hendes afdøde Moder, og Carl sad hos hende og klippede Vindsier med en umaadelig Havesaks. Vi andre dreve lidt ulykkelige omkring, fortabte os i Billederne paa Væggen, talte Striberne i Tapetet, gennemgik Visitkortene, løftede paa Rullegardinet for at se, om det var stjernelyst, og hørte uagtet al denne Travlhed dog hvert Ord, der blev sagt i Stuen, saa vi kunde le, naar Aessoren var vittig.

Endelig var Julie saa venlig at anmode Povl om at begynde, og han læste da:

Efteraar

Skoven staar i sin fejreste Dragt,
Frugter er komne til Blades Pragt,
Rigere mægter den aldrig sig smykke,
Nærmere kan den mod Maalet ej rykke,
Maalet er naat.
Høstvind kommer med Lumskhed og List,
Kysser hvert Blad, der hænger paa Kvist,
192 Bringer en Hilsen fra Vaarvinde milde,
Minder det træds om den Tid det var lille,
Løvspringets Tid
Længselsfuldt mindes nu hvert et Blad
Tiden, det drømte i Knoppen glad,
Mindes det Nu, da befriet det strakte
Ud mod det Lys sig, der venligt det vakte,
Kyssed' det grønt.
Om vil det leve den Tid, der svandt hen,
Lyst nu for Vinden det flagrer igjen;
Ej har dog Vaarfarvens Friskhed det vundet,
Visnet det hænger, dets Farve er svundet,
Maalet var naat.
Høstvind kommer sin hærjende Gang,
Tuder for Blade sin spottende Sang:
»Gaar I i Barndom, saa er I for gamle,
Ned skal I Alle fra Grenene ramle,
Maalet er naat.«
Løvet nu falder, dog Blade smaa,
Ret som om atter i Knop de laa,
Rulle sig sammen, skjøndt revne fra Kviste,
Holde ved Drømmene fast til det Sidste,
Drømme om Vaar.

»O ja! o ja!« sukkede Aessoren, »Efteraaret er en meget melancholsk Aarstid og usund, meget usund!«

Jesper saa medlidende over paa Sophafolkene, smilede til Julie og læste:

Stemninger

I. I Rummet det vældige vugges
Vor Jord som paa Havet et Blad,
193 Og jeg er et Støvgran, der glimter
»Gud« ved i Lyset af hvad?
Og dog er det hele Solsystem,
Der vugges i Æthrens Bad,
En Krusning i mine Tankers Hav,
Kun lille, og kruset af hvad?
II. Med store Tanker har jeg levet,
Og dybe Stemninger mig bar
Saa tidt til Aandens lyse Rige,
Hvor Sandhedssolen funkler klar.
Paa Skjønighedshavet har jeg vugget
Og lyttet til dets Vovers Klang,
Og Dybets fine klare Perler
Jeg dristig hentet paa min Gang.
Rigt var mit Liv paa Sorg og Smerte,
Men og paa Fryd selv i dets Kval,
Og blev jeg slaaet i dets Kampe,
Jeg vandt og Sejre paa dets Val.
Og dog, hvor gjerne veg jeg ikke
Min Plads i denne stolte Dands,
Og gav med Glæde Aandens Vælde
Bort for en Bondes sløve Sands.
O, hvilken Ro dog kun at tænke
Paa hvad et søvnigt Blik kan se,
Hvad Værd ej har, værdifuldt finde,
Og dumt ad Aandens Tale le.
Og saa tilsidst henslumre rolig
Med Drøm om Himlens Fryd og Mag,
Om Gjensyn med afdøde Koner
Og Haab om Søndag hver en Dag.

194

»Det minder mig ganske om den Tid jeg gav mig af med Botanik,« udbrød Krigsraaden, »der var saa megen Tale om, at dobbelte Blomster vare vanskabte, og jeg kunde aldrig se paa en Rose uden at pille den fra hinanden for at se al den Støvdragerjammerlighed, der gjemtes bag de kjønne Blade. Da længtes jeg ogsaa efter min gamle Bondeforstand, nu har jeg den - Gudskelov!«

Julie bad nu Per at glæde os med Et eller Andet. Per sad og saa paa sine Støvler og lod meget overrasket og meget uvillig. Da han var færdig med dette Forspil, begyndte han:

En Arabesk

Har du faret vild i dunkle Skove?
Kjender du Pan?
Jeg har følt ham,
Ikke i de dunkle Skove,
Medens alt Tiende talte,
Nej! den Pan har jeg aldrig kjendt,
Men Kjerlighedens Pan har jeg følt,
Da tav alt Talende.
I solvarme Egne
Vokser en sælsom Urt,
Kun i dybeste Tavshed,
Under tusinde Solstraalers Brand,
Aabner den sin Blomst
I et flygtigt Secund.
Den ser ud som en gal Mands Øje,

Som et Ligs røde Kinder.
Den har jeg set
I min Kjærlighed
Hun var som Jasminens sødtduftende Sne,
Valmueblod randt i hendes Aarer,
De kolde, marmorhvide Hænder
Hvilede i hendes Skjød
Som Vandlilier i den dybe Sø.
195 Hendes Ord faldt blødt
Som Æbleblomstens Blade
Paa det dugvaade Græs;
Men der var Timer,
Hvor de snoede sig kolde og klare
Som Vandets stigende Straale.
Der var Suk i hendes Latter,
Jubel i hendes Graad;
For hende maatte Alt bøje sig,
Kun Tvende turde trodse hende,
Hendes egne Øjne.
Af den giftige Lilies
Blændende Kalk
Drak hun mig til;
Ham der er død,
Og ham der nu knæler ved hendes Fod.
Med os Alle drak hun
- Og da var Blikket hende lydigt -
Løftets Bæger om usvigelig Troskab
Af den giftige Lilies
Blændende Kalk
Alt er forbi!
Paa den snedækte Slette
I den brune Skov
Vokser en enlig Tjørn,
Vindene eje dens Løv.
Et for et,
Et for et,
Drypper den de blodrøde Bær
Ned i den hvide Sne;
De glødende Bær
I den kolde Sne. -
Kjender du Pan?

196

Per saa bifaldsfordrende hen paa Julie, og hun nikkede venligt til ham med Begejstring i Blikket, men ikke ubetydeligt forvirret, thi hun havde hele Tiden, mens Per læste, hvidsket med Carl og saaledes neppe hørt et eneste Ord.

Assessoren lo og hostede og raabte: »Superbt, superbt, ikke sandt, Krigsraad? Fortrinligt, i Sandhed fortrinligt!«

Krigsraaden vendte sig mod Per og sagde lidt forlegent: »Ja, De maa virkelig undskylde mig; men jeg kunde Gud hjælpe mig ikke forstaa det, men det lød overmaade dejligt.«

»Netop!« udbrød Jesper, Mads og Povl paa en Gang og antydede ved deres Armbevægelser, at de havde en hel Del at sige om den Sag, men afbrødes heldigvis ved, at Pigen bragte Aftenberlingen ind Selvfølgelig lagde Avisen Beslag paa Alles Opmærksomhed; men den Ting er ikke til, man jo omsider bliver kjed ad, og Jesper anmodedes om at læse. Han foldede meget langsomt sit Manuscript ud, saa længe mørkt frem for sig og tog saa fat paa:

Udlændinge

Det hænder undertiden, at Frø fra sydlige Lande af Vind og Vove føres op til Nordens Kyster, og stundom spirer det; men Luften er den fremmede Plante for kold, det stærke Strandgræs tager Væksten fra den og skygger over den, og al den Skjønhed, den i sit Hjem havde mægtet udfolde, kan kun et Forskerøje ane i den forkrøblede Stængel og de gule hængende Blade. Det er to saadanne Planter, jeg vil vise dig; men vil nu du være Forskeren, der i den kuede Vækst aner den ranke Stamme, Løvets grønne Fylde og Blomsternes Farvepragt, og saaledes give dem et Skjær af det Skjønhedsliv, det blev dem nægtet at føre?

Det var da i en Jydsk Landsby paa et stort Sommermarked Midt paa Pladsen stod en Liremand, Karle og Piger i Kreds om ham, fortabte i det Tonehav, der strømmede ud over dem, glade, men med alvorsfulde Miner, saaledes som det sømmer sig for voksne Folk. Dog var der En, som helt og aabent hengav sig til Tonerne; han nynnede saa smaat med, slog med Hovedet, gjorde nu og da et Dandsetrin og vendte sig med glade, forundrede Øjekast snart mod En, snart mod en Anden, som vilde han sige: »kan I da blive staaende?« og deres 197 rolige Blikke svarede ham det bestemteste Ja, og smaa Smil tilføjede endog en stille Tvivl om hans Forstand. Med et blev han, helt ovre paa den anden Side, en Pige var, som stod med halvt lukkede Øjne og vuggede Hovedet i Takt Han før over mod hende, greb hendes Haand, og snart svingede de rundt paa Græsset. Det var ikke nogen Dandsemelodi, der lød just i dette Øjeblik, men den Dands, de improviserede, gik med et Liv og en Sikkerhed og sluttede sig saa nøje til Melodien, som var det Hele dem Begge Noget gammelt og velbekjendt.

»Det er da sært, de saadan vil dandse,« hvidskede en ganske ung Bondepige til en ældre.

»Aa hvad! der er jo Ingen af dem, der er af Folk.«

»Hvordan det?«

»Aa, han er jo opfødt i Fattighuset, hans Moder kaldte de Grethe Rakker, og hun var nok en Kjæltringpige.«

»Men Pigen?«

»Du kan nok se, at hun er af de Sorte, hendes Fader var Sergeant ved Spaniolerne.«

Men de to Glade, der havde fundet hinanden, vilde ikke skilles. En Maaned efter lode de sig vi. De havde ingen Slægt og hvad de ejede var kun Lidet, dog saa meget, at en Mand derfor overlod dem et lille Hedehjørne, hvorpaa der laa en Høj. Højen fik de indrettet til Hus; men Heden blev aldrig Have, som de først havde tænkt; thi Jens vilde hellere tjene Brødet ved at spille paa Clarinet end ved at grave, og Karen vilde før spinde end luge. Her levede de nu meget lykkeligt, og da Sommermarkedet kom igjen, tog Jens derhen med sin Clarinet; men Karen maatte blive hjemme; thi der var en Tredie i Højen, der ikke kunde raade ene.

Aarene gik, og den Lille, Else havde de kaldt den, voksede sig smuk og klog og tumlede sig lystigt fra Morgen til Aften mellem de brune Lyngbuske.

Pludselig blev hun meget syg, Dage og Nætter sad Forældrene ved hendes Leje; men Sygdommen veg ikke.

Endelig vaandede hun sig i den sidste Kamp; Jens flygtede forfærdet udenfor, men Moderen bad sit Fadervor, og da hun mærkede, at det ikke raabte om det, hun dette Øjeblik ene søgte, saa gav hun selv Ord til Bønnen og bad: »Vorherre! jeg ved, at du er en god Mand, og har vi været for glade og ikke tænkt nok paa dig, saa maa du nu ikke 198 være for streng ved os; tag ikke mit Barn fra mig! kan du ikke lade os faa det, som vi havde det, saa lad mig blive syg, det er jo os Store, der skal rammes, ram os saa, men lad ikke mit uskyldige Barn lide!«

Men Barnet vred sig i Dødssmerten, og Moderen skreg i Fortvivlelse: »Hold op, Vorherre! lad ikke Sygen tage saaledes i hende, hjælp hende, se, hvor hendes Hænder knytte sig, se, hvor hendes Øjne se paa mig om Hjelp! o Gud, det er Synd af dig!«

Men Barnet døde.

Dagen efter gik nu Jens til Præsten og bad ham, om Barnet maatte blive begravet i Heden, lige udenfor Højen, der havde det havt sine lykkeligste Timer og der vilde det vist helst ligge nær ved dem; Kirkegaarden kjendte det slet ikke Noget til, og der vilde de saa nødtigt have det hen mellem lutter Fremmede. Præsten søgte nu at gjøre ham begribeligt, at Kirkegaarden var det eneste rigtige Sted at ligge, naar man var død, og at den kristne Kirkes Børn ikke kunde begraves i uindviet Jord som andre Hedninger.

Præsten fik da sin Villie.

Sorgen gjorde det nu en Stund mørkt for dem; men de vare unge, og Livet fik atter Lys og Lød De flyttede bort fra Eggen ind til Kjøbstaden, hvor Jens blev ansat ved nogle Dandseboder og Karen fik nok at

spinde.

Der var dog ogsaa Dage, hvor de optraadte sammen, og til disse længtes de som Børn. Naar der nemlig var en eller anden Fest i Byen, der skulde være rigtig straalende, saa bestilte man Parret til at gjøre Musik, og hvor var det da ikke morsomt for kloge Folk at se den gale Jens Clarinet kaste kjelne og beundrende Blikke til sin Kone, medens hans Fingre smuttede henover Hullerne paa Instrumentet, som var det en Mandolins Strenge, de behandlede, og hvor uendelig komiskt var det ikke at se Karen, en gift Kone, ryste, svinge og slaa en uhyre Tambourin, og endelig hvilken Masse Indfald blev der efterhaanden ikke at mindes og at gjentage, eftersom Aarene led, thi der blev ingen Vittigheder glemte, og Jens og Karen bleve ved at optræde, længe efterat deres Haar var begyndt at graane.

Men anden Gang vilde Døden gjeste deres Hjem og sendte sin Tjener Sot at berede den Vejen. Karen var syg, meget syg, og Jens sad hos hende, naar han ikke var ude at søge Raad; thi Alt, hvad der hed Læge, klog Kone og klog Mand i flere Miles Omkreds hentede han 199 til den Syges Seng, og lovende dem Alt, hvad han ejede, tiggede han dem paa sine Knæ om at gjøre Karen rask.

Men Karen døde.

Aftenen var mild og stille. Jens hentede Tambourinen, lagde den i den Dødes Hænder, tog saa sin Clarinet frem og spillede de Melodier, hun mest havde elsket; først spillede han en lille Sang, og Ordene klang om ham saa tunge og vemodige:

»Det var en Lørdagften,
Jeg sad og ventede' dig,
Du loved' mig at komme vist,
Men kom dog ej til mig.«

Saa spillede han den sære Dands, som hun altid vilde høre, men Bønderne aldrig vilde dandse efter, fordi den Ingenting lignede, som de sagde.

Men Nabokonen hørte Musikken inde hos den Døde, hun gik straks ind til Jens, og med Forargelsens hele Pathos raabte hun: »hvad er du dog for et Menneske! sidder du ikke her og spiller Dandse ved din Kones Lig!«

Jens saa forundret paa hende.

»Ud med dig! hverken for Gud eller Mennesker kan jeg forsvare at lade dig blive her hos Liget.«

Og Jens gik ud og drak sig fuld. Men det var det Første, man kunde forstaa af Alt, hvad han havde gjort, og Folk sagde, at den gale Jens Clarinet var bleven klog, da hans taabelige Kone døde.

Men Jens blev ved at drikke.

Der blev meget stille i Stuen, hvad der gjorde Julie og Carl meget forlegne, da de ikke vidste hvorfor. Carl vilde sige Noget, men vidste ikke hvad, saa væltede han en Frugtskaal, og leende tumlede hele Selskabet omkring efter trillende Æbler og hoppende Valnødder. Nu skulde Povl frem; han drak tre Glas Vand og foredrog saa:

200

Gurresange

I. VALDEMAR

Den blaalige Dæmring nu dæmper
Hver Tone fra Sø og Land,
De flyvende Skyer har lagt sig
Til Hvile ved Himlens Rand,
I lydløs Tynge samlet

Er Skovens luftige Bo,
Og Søens klare Bølger
Har vugget sig selv til Ro.
I Vesten kaster Solen
Sin straalende Purpurdragt,
Saa drager den over sig Bølgen
Og drømmer om Dagens Pragt.
Ej mindste Løv sig rører
Og kalder paa min Sands,
Ej mindste Tone klinger
Og vugger mit Sind i Dands,
Nej, hver en Magt er sunken
I egne Drømmes Elv,
Og skyder mig blidt og stille
Tilbage til mig selv.

II. TOVE

O, naar Maanens Straaler milde spille,
Naar omkring mig Alt er tyst og stille,
Da er Vand mig ikke Søens Vove,
Træer ej de dunkle, tavse Skove,
Sky ej, hvad mig Himlens Hvælving dølger,
Dal og Bakke ikke Jordens Bølger,
Form ej Form og Farven ikke Farve,
Alt: et Udtryk for hvad Gud har drømt.

201

III. VALDEMAR

Ganger, staar du nu og drømmer!
Nej jeg ser det, Vejen strømmer
Hurtig bort dig under Hoven.
Stærkere dog frem du sprænge,
Du er endnu midt i Skoven,
Medens jeg dig ventet længe
Har ved Gurre Borgeled
Skoven slipper, alt jeg øjner Tovelilles fagre Bur,
Skovens Træer bag os glide sammen til en dunkel Mur;
Men end vildere du jage!
Ser du Skyens Skygge trække
Over Mark og Mose frem?
Før den Gurres Grund kan række,
Maa vi staa ved Toves Hjem.
Før den Tone, som nu klinger,
Gaar for Evighed til Ro,
Maa dit rappe Hovslag ryste
Gurre-Borgens lille Bro;
Før det Blad, der falder,
Bækkens Bølger naar,
Maa din Vrinsken gjalde
Lydt i Gurregaard
Skygge kom og Tone dø,

Dyk dig Blad i Vove,
Volmer ser sin Tove!

IV. TOVE

Stjerner juble, Søen lyser,
Trykker sit bankende Hjerter mod Kyst,
Løvet nynner, duggen dandser,
Vinden sig kaster saa kaad til mit Bryst.
Vejrhanen synger og Taarnene nikke,
Svendene spanke med flammende Blikke,
Ternerne dæmpe med Haanden forgjeves
Barmen, der sælsomt uroligen hæves.
202 Roserne stirre med Haand over Bryn,
Faklerne hjelpe det daarlige Syn.
Skoven nu aabner sit Ly,
Hundene glamme i By,
Stien, i stedse nærmere Bølger,
Vugger den dristige Rytter mod Havn,
Og i den næste Stigning, som følger,
Slynger den ham i min aabnede Favn.

V. MØDET

Valdemar

Ej dandse de Engle for Herren saa herligt,
Som Verden nu dandser for mig!
Ej juble for ham de mer ydmygt og kjerligt
End Valdemars Hjerter for dig.
Men stoltere satte ej heller sig Krist
Hos Herren, og lo ad sin Kvide,
End Valdemar, glemmende Kummer og Tvist,
Sig sætter ved Tovelils Side.
Ej længes de Sjæle for Himmerigs Mure
Mer efter at svinge sig ind,
End Valdemar, da han fra Øresunds Kure
Saa Gurrens guldglimtende Tind.
Og ej vil jeg bytte dets fredsæle Vang
Og Perlen den lønligen varer,
For Himmerigs Glands og bedøvende Klang
Og alle de Helliges Skarer.

Tove

Nu siger jeg dig for første Gang:
»Kong Volmer, jeg elsker dig.«
Nu kysser jeg dig for første Gang
Og slynger min Arm om dig.
Og siger du, at jeg det før har sagt
Og at du til Kysset er vant,
203 Saa siger jeg: »Kongen han er en Nar,
Der mindes forfængelig Tant.«
Og siger du, saa er jeg selv slig Nar,
Saa siger jeg: »Kongen har Ret,«
Men siger du, at jeg det ikke er,
Saa siger jeg: »Kongen er slet.«
For alle mine Roser har jeg kysset ihjel,
Alt mens jeg tænkte paa dig.

Valdemar

Det er Midnattens Stund,
Og usalige Slægter
Staa frem af glemte, sunkne Grave,
Og de stirre med Længsel
Paa Borgens Kjerter og Hyttens Lys,
Og Vinden ned over dem
Spottende ryster
Harpestæt og Bægerklang
Og Elskovssange.
Og svindende de sukke:
»Vor Tid er forbi!« -
Mit Hoved vugges paa levende Bølger,
Min Haand fornemmer et Hjertes Slag,
Ned over mig livssvulmende strømmer
Kyssets glødende Purpurregn.
Og min Læbe jubler:
»Det er min Tid nu!«
Men Tiden flygter,
Og jeg skal færdes
Ved Midnatstide
En Gang som død,
Skal samle Ligdragten om mig tæt
Mod de kolde Vinde,
Og liste mig frem ved sildig Maane,
Og smertebunden
I Muldet riste
Med sorte Gravkors
204 Dit kjære Navn,
Og synkende sukke:
»Vor Tid er forbi!«

Tove

Du sender mig et Elskovsblik
Og sænker saa Øjet.
Dog Blikket trykker din Haand i min,
Og Trykket dør;

Men som et elskovsvækkende Kys
Du lægger mit Haandtryk paa min Læbe. -
Og du har for Døden et Suk,
Naar et Blik kan opstaa
Som et flammende Kys!
De lysende Stjerner paa Himlen hist
Vel blegne hver Gry,
Men blusse dog hver en Midnatsstund
I evig Pragt.
- Saa kort er Døden
Som rolig Slummer
Fra Kveld til Gry,
Og naar du vaagner,
Hos dig paa Lejet,
I nyfødt Skjønhed
Du straale ser
Din unge Brud
Saa lad os da tømme
Den gyldne Skaal
For den mægtigt forskjønnende Død;
Thi vi gange til Grav
Som et Smil, der dør
For et saligt Kys.

Valdemar

Vidunderlige Tove!
Saa rig ved dig er jeg nu,
205 At end ej et Ønske jeg ejer.
Mit Bryst er saa let,
Min Tanke saa klar,
En vaagen Fred er over min Sjæl.
Der er saa stille i mig,
Saa sælsomt stille.
Læben vil bygge paa Ordets Bro,
Men synker igjen til Hvile;
Thi det er mig som banked mit Bryst
Ved dit Hjertes Slag,
Og som mit Aandedrag
Hæved, Tove, din Barm.
Og jeg ser vore Tanker
Fødes og glide sammen
Som Skyer, der mødes,
Og samlede vugges de i vekslende Former.
Og min Sjæl er stille,
Jeg ser i dit Øje og tier.
Vidunderlige Tove!

VI. SKOVDUENS SANG

Gurre Duer! Sorg mig tynger,
Samlet paa Flugt over Ø,
Kommer! lytter!
Død er Tove! Nat paa hendes Øje,

Det, der var Kongens Dag.
Stille er hendes Hjerte,
Men Kongens vugger vildt,
Dødt og dog vildt!
Sælsomt lig Baad paa Vove,
Naar den, Plankerne krummede sig for at favne -
Snekkens Styrer - ligger død, hildet i Dybets Tang.
Ingen bærer dem Bud,
Ufør er Vejen.
Som tvende Strømme vare deres Tanker,
Strømme, der fulgtes Side om Side.
Hvor rinde nu Toves Tanker?
206 Kongens i sælsomme Bugter sig vride,
Søgende Toves,
Finder dem ikke.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Meget jeg saa!
Kisten saa jeg paa Kongens Skuldre,
Henning den støtted;
Mørk var Natten, en enkelt Fakkell
Lyste i Gyden,
Dronningen holdt den, højt paa Svalen,
Skjalv for sin Hevn;
Taarer, som ikke græde hun vilde,
Funkled i Blik
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Meget jeg saa!
Kongen jeg saa i Bondekofte
Kjøre med Kisten,
Gangeren, som ham bar til Sejer,
Maatte den drage.
Vildsomt vankede Kongens Øje,
Søgte et Blik,
Sælsomt lyttede Kongens Hjerte
Efter et Ord
Henning talte Ord til Kongen,
Blik og Hjerte søgte dog end
Kongen aabner for Toves Kiste,
Stirrer og lytter med bedende Læbe,
Tove er tavs.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Meget jeg saa!
Munken vilde Rebet drage
Ringe Solen ned;
Men han saa paa Kjøresvenden,
Sorgens Rune til ham talte;
Solen sank til Klang, som lyder
Over Jordens Døde.
Vide for jeg, Sorg mig sanked, Død dertil.
Helvigs Falk
I Kongegaarden
Gurres Due slog.

VII. VALDEMAR

Herre, ved du, hvad du gjorde,
Da du Tove fra mig tog?
Ved du, at det var mit sidste
Fristed, hvorfra du mig jog?
Herre, rødmer du ej af Skam,
Det var den Fattiges eneste Lam!

Herre jeg er ogsaa Hersker,
Jeg har lært paa Kongestol,
Man fra sine Undersaatter
Ta'r ej sidste Glimt af Sol.
Herre, du er paa vilse Vej,
Saadan vel knuser, men hersker man ej!
Herre, dine Englehære
Fylde Øret dig med Lov,
Ingen Ven du har, der dadler,
Naar du Dadel har Behov.
Ak, og Ingen er altid klar,
Herre, lad mig derfor være din Nar!

VIII. DEN VILDE JAGT

Valdemar

Vaagner, alle Kong Volmers Mænd!
Spænder rustede Sværd ved Lænd,
Henter i Kirker det støvede Skjold,
Prydet med Mærker af Dyr og af Trolde
Væk Eders Heste, der græsse i Muld,
Sæt dem i Siden de Kringler af Guld,
Sprænger mod Gurreby,
Det er Dødningegry!

Bondens Sang

Klap, klap med Kistelaag,
Tunge Trin af Nattetog;
208 Græstørv skyder af Muld,
Toften klinger af Guld,
Klirren og Klappen i Vaabenhus,
Hvisten og Kasten med gammelt Grus,
Stenene ramle i Kirkegaardsdige,
Høgene suse fra Taarnet og skrige,
Kirkeporten slaar op og i, -
Ned under Dynen, der for de forbi.
- Jeg slaar tre hellige Herrens Kors
For Folk og Hus, for Ko og Hors,
Tre Gange nævner jeg Frelserens Navne,
Saa skade de ikke min Sæd for en Avne.
Saa tegner jeg mig paa Ledemod,
Hvor Herrens hellige Vunder stod,
Da bliver for Elverskud jeg fri,
For Mareridt og for Troldespi;
Sidst lægger for Døren jeg Staal og Sten,
Da voldes slet Ingen i Huset Men.

Valdemars Mænd

Vær hilset, Konge, ved Gurre Sø!
Nu spænde Jagten vi over Ø,
Vi Pile sende fra strengløs Bue,
Med Øjne sigte, som ej kan skue,
Vi Hjortens Skygge med Vunder slaar,
Og Engvand siver som Blod af Saar.
Hør Valravn svinge
Med sorten Vinge,
Og Løvet skumme om Hestens Bringe.
Saa skal vi jage, har Somme sagt,
Hver Nat til Dommedags vilde Jagt.
Holla, Hest, og Holla, Hund,
Standser Jagten stakket Stund,
Her er Slottet, som fordum var;
Hest skal fodres med Lokes Havre,
Mand kan æde sit Ry til Davre.

209

Valdemar

Skoven hvidsker med Toves Røst,
Søen skuer med Toves Øje,
Stjerner lyse med Toves Smil,
Skyen svulmer som Barmens Høje.
Sandserne jage for hende at fatte,
Tankerne kjempe for hende at samle.
Men Tove er hist og Tove er her,
Tove er fjern og Tove er nær.
Er du da, Tove, med Trolddomsmagt
Bundet i Søens og Skovens Pragt?
Hjertet svulmer, som skulde det sprænges,
Tove, Tove, Valdemar længes!

Claus Nar

»Aalen hun er en sælsom Fugl,
Lever som helst i Vandet,
Vrider sig dog i Maaneskin
Ofte en Stund paa Landet.«
Det har jeg sunget om Andre en Gang,
Bedst passer nu paa mig selv min Sang.
Jeg er ikkun Husmand nu og mit Hus er lille,
Og skjøndt ej jeg bad en Gjest, leved ganske stille,
Blev jeg halvvejs dog ædt ud af mit Hus det lille,
Saa jeg kan ej byde Stort, skjøndt jeg gjerne vilde.
Dog - den skal faa min Nattero,
Som kan mig det forklare,
Hvorfor jeg skal hver Midienat

Omkring et Vandhul fare.
At Palle Glob og Erik Paa
Det skulle, kan jeg godt forstaa:
De var saa lidet fromme,
De doble nu, endskjøndt til Hest,
Om svaalest Sted og Døren næst,
Naar de til Helved komme.
Og Kongen, han som løber gal ved mørke Nattetide
210 Og raaber paa en Pige, som før Aar og Dage siden
Med Engle og med Vildgjæs fløj, han maa med Rette ride;
Thi han var altfor raa oprigtig,
Og man maa være højst forsigtig
Og tage mægtigt sig i Agt,
Naar man er Nar hos slig en Magt
Som ham, der bor hinsides Maanen.
Men at jeg, Claus Nar til Farum,
Jeg, som trode, at de Døde
Vare fri for Legemsmøde,
At Ens Støv blev Aandens Anker,
Saa i Fred man sine Tanker
Kunde samle til den store
Hoffest, som Bro'r Knud har sagt
Blæses ind med Guldbasuner,
Hvor vi Gode vel ved Magt
Æde Onde som Kapuner,
Ak, at jeg paa en Fole galen
Med min Næse vendt imod Halen
Skal humpe om, mens Folk er i Senge,
Var ej det for sent, jeg vilde mig hænge. -
O, men hvor sødt det skal smage forvist,
Naar jeg nu dog bliver salig tilsidst.
Vel har jeg syndet lidt mer end de Fleste,
Kan dog vel snakke mig fra det Meste:
Hvem gav den nøgne Sandhed Klæder
Og tog dens Prygl paa Vej og Stræder?
Jo - ifald der er Billighed til,
Saa maa jeg bænkes i Himmerigs Sale,
Naa, hvor jeg der skal Verten bagtale!

Valdemar

Nu ler du deroppe,
Du strenge Dommer!
Men dette drage du dig til Minde,
Naar Dommedag kommer:
En Sjæl er elskende Mand og Kvinde.
211 Du rive ikke vor Sjæl i tvende,
Til Helved mig og til Himlen hende.
Thi da faar jeg Magt,
Da splitter jeg din Englevagt
Og sprænger med min vilde Jagt
I Himmerige ind

Valdemars Mænd

Hanen løfter sit Hoved til Gal,
Har alt Dag i Kroppen,
Og Morgenduggen driver rød
Af Rust, fra vore Sværd
Omme er Tiden!
Graven kalder med aaben Mund,
Og Jorden suger al lyssky Rædsel.
Synker, synker!
Livet kommer i Magt og Glands
Med Daad og bankende Hjerter,
Og vi er Dødens,
Sorgens og Dødens,
Smertens og Dødens.
Tilgravs! tilgravs! til drømmesvanger Ro -
O, fik i Fred vi hvile!

IX. SOMMERVINDENS VILDE JAGT

Stolt Henrik og Fru Gaaseurt, tag blot Jer i Agt!
Nu begynder Sommervindens vildene Jagt:
Søen gnistrer som Sølv i dens Spor,
Myggene Sivskoven bange forlade;
Det er meget værre, end I tror,
Hu, hvor det ler nu i Bøgenes Blade!
Træk det Grønne om Hagen!
Der er St. Hansorm med Ildtunge rød
Og Engtaagen, det er en Sky, der er død;
Hvilken Bølgen og Gyngen,
Hvilken Ringen og Syngen:
212 Kornvangens Guldaks slaar den lede Vind
Mod hinanden, saa det klinger;
Edderkoppen spiller paa sit Strengespind
Med de lange Ben, saa det springer.
Duggen triller med Klang fra Tue,
Stjerneskud flyve fra Himmelbue,
Sommerfuglen flygter med Larm gennem Hækken,
Frøen springer langt ud i Bækken.
- Tys! hvad tyder nu dens Færd?
Hvert et vissent Løv den vender,
Ak, den søger Eders Frænder:
Vaarens blaa-hvide Strøm af Blommer,
Jordens flygtige Drøm om Sommer.
Længst er de Jord!
Men nu svinger den op
Over Træernes Top,
Thi opstanden den tror
Er det drømfine Flor,
Og i sælsomme Toner
Den dem hilser igjen
I de løvrige Kroner.
- Se saa! nu er det snart forbi,
Den hvirvler henad luftig Sti
Mod Søens blanke Flade,
Og der i tusind Vovers Dands
I blege Stjerners Gjenfærdsglands
Den vugges blidt til Hvile.
Hvor her blev tyst!
Ak, var det lyst!
O sving, Mariehøne, sving dig fra din Blomstertue
Og bed om fagert Solskinsliv alt hos din fagre Frue!

Alt dandse Bølgerne om Næs,
Alt trækker stribet Snegl paa Græs;
Nu vaagner Skovens Fugleflok,
Og Blomsten ryster Dug af Lok
Og spejder efter Sol.
Vaagner, vaagner, alle Blommer,
Solen kommer!
213 Alt i Øst i Farvestrømme
Hilse os dens Morgendrømme,
Snart den af de dunkle Vande
Smilende opstaar,
Stryger fra sin lyse Pande
Rige Straalehaar!

»Uden Kritik til det næste,« raabte Krigsraaden.

Mads tog en meget tyk Bunke Papir frem, og af mangfoldige Stumper af meget ulige Størrelse og Farve læste han:

(Fortsættes med *Kormak og Stengerde*, jf. s. 265.)

214

Wiebe Peters KONTOUREN TIL EN ROMANFIGUR

Forgangen Aar, da vi levede i Krigen mellem Frankrig og Tydskland, traf det sig saaledes at jeg kom til at opholde mig en Maanedstid paa den lille Ø Anholt. Det var vel otte Dage eller saa efter Krigen Begyndelse at jeg en Middagsstund stod i den lille Smøge, som har Anholt Kirke paa den ene Side og Plankeværket af en Have paa den anden. Der stod en Anholter-Kone inde i Haven, og med hende talte jeg. Jeg mindes det Alt saa tydeligt, at saasnaart mine Tanker falde derpaa, seer jeg Kirkens røde Brandstige og de blaa Klokkeblomster paa Kirkegaardsdiget; den lumre Sommerluft og den stærke tunge Duft af store Nelder mærker jeg i det Samme, og jeg hører hvad jeg den Gang hørte.

Vi havde talt om Steffen Storm, der var i Lejren ved Hald, om hvor sørgeligt det var, at han skulde være der i saadanne urolige Tider, og om at det var den eneste nulevende Anholter, jeg ikke havde seet; vi talte om at alle Øens Folk vare i Slægt med hinanden, og om at alle Husene vare samlede paa een Plet og laa Side om Side, derfor mente jeg nu, at Folk maatte se hinanden Snese Gange om Dagen, og saa fortalte hun, at hun i de sidste fem Aar ikke havde været i den anden Ende af Byen, saa var det, der kom en underlig dump Lyd og rystede Luften inde i Smøgen, og inden jeg havde forstaaet, hvad det var, kom den igjen. Det var et fjernt Kanonskud - det var Krigen, det var den franske Flaade, der var under Opsejling; Lyden blev ved, og mit Haab slog Søslag, skummede fremad med franske Eskadrer og strøg tydske Flag, og jeg hørte kun svagt, ligesom noget borte, og maaske hun ogsaa var gaaet, Konen raabe: »Aa Gud bevare vel Steffen Storm!«

I det Øjeblik gjorde Udraabet intet Indtryk paa mig, Skuddene vedblev at dumre og lode mig hverken Ro til Tanker eller til at blive ret længe paa Sted ad Gangen. Jeg ønskede mig vel tusinde Gange bort fra Øen til et Sted, hvor Krigen var det eneste Ord i tusinde Munde, den eneste Tanke i tusind Hjerner, hvor ingen havde Øje, Øre, Hjerte eller Ønsker for andet end Kampen; jeg løb til 215 Nordstrandsklinten, til Lindels Høj, stirrede og stirrede, til mit Øje var blændet af det solblanke Hav, og jeg lod de svenske Fiskere der laa og drev paa Kroen fortælle mig deres Krigsrygter endnu en Gang, saa godt som jeg vidste, at det halve var Brændevin, det andet Gisning. Men saa holdt Skydningen op, Feberen tog af, jeg begyndte [at] finde mig i min Skjæbne, og da jeg om Aftenen stod oppe paa Byens Bakke og saa Solen synke, havde jeg resigneret. Jeg fulgte Klitternes blaalige Skygger alt som de voksede, flød sammen, stege og tilsidst druknede alle Tinder og Toppe i et ubevægeligt køligt Graat. Jeg saa det sidste Dagslys glide op over Byens Straatage og de tjærede Fjællegavle, holde sig et Øjeblik paa de hvide Skorstene og saa ryge bort i disses rosenfarvede Røg. En enlig Ko brølede af Længsel efter Stalden, blev hentet hjem og tav, et Barn stod i en af Dørene og

græd; saa blev Døren lukket, Barnet græd derinde, og saa tav ogsaa det. »Aa Gud bevare vel Steffen Storm!« hvilket underligt Folk, som kan leve hele deres Liv her, som kun kan leve her. Folk, for hvem den øvrige Verdens Færd, Kampe og Omskiftelser er fjerne, taagede og farveløse som Drømme fra ifjor. Et hundrede Mennesker, hvis Tilværelse er saaledes slynget, knyttet, vævet sammen, at Døden vel kan bringe Sorg, men ikke Forglemmelse, thi den, der døde for syv Aar siden, omtales næsten, som om han leved igaar, og hans Enke kommer hver Søndag sørgeklædt til Kirke, lige til sit Livs Ende, og naar Velsignelsen lyses over Menigheden, da maa hun ikke rejse sig op, thi Lyset fra Guds Ansigt tør ikke falde fuldt paa hende, for saa stor Glæde tør ikke komme til hende, hvis Ægtefælle er taget bort.

Jeg husker, hvor jeg længtes den Aften efter rigtig at forstaa et af disse Mennesker, efter et Øjeblik at tænke med deres Hjerner, føle med deres Hjerter og sandse med deres Sandser, det vilde være mere nyt end den nye Verden var det for Columbus.

Den samme var min Stemning og de samme mine Tanker, da jeg i Sommer stod paa Dæmningerne ud for Epenwörden. Der laa Ditmarskerlandet med sin blaagrønne Marsk og sin fattede Gest, der laa Havet, Ditmarskens Skaber, Ernærer og Fjende, det Hav, om hvilket de tænkte, som Job talte om Jehova: Havet gav, Havet tog, Havets Navn være lovet. ....

216

En Rejseerindring

Borte i det hvide, skærende Lys over Søen kom der en Baad: en lille sort Planke, et graat Sejl vugget og kastet, svindende dykket, kommende løftet, blinket bort, blinket frem af den blændende Glans.

Saa blev den skjult af Næsset.

Der var ikke et Sejl at se nu derude, end ikke en hvidbrystet Fugl brød Søens vide Flade, og bred og blaa som aldrig Himlen er blaa straaledet Vandet under Dagens fulde, mægtige Lysfald; hvidt og lillastonet i det disede Fjærne, sølvstribet kornblaat op under Bjærgskyggen, guldkornet glitrende, guldkornet myldrende udover Dybet og .paa det brede, vide Nære i rig og farvemættet Azurblaanen vugget i runde kamløse Bølger glatte som glidende Glas, som Krystal der svulmer i monløs Klarhed, lysnet af isblankt Lys, skygget af søgrønt Skær - saadan saas Gardasøens Vande.

Og Baaden saas igen derud for Næsset, støt og ufortrødent skydende frem i den døende Vind, nærmere og nærmere, forbi de lave graa Olivenfelter, ind under Monte Baldos lerbrune Højder og nærmere endnu hvor den græsbundne Sandodde strækker sig frem, saa ganske nær med slappe Sejl og næsten ingen Fart, langsomt glidende ind til Hotellets Fjælebro.

Der var kun to i Baaden, en rødhuget Fisker og en lyshaaret Fremmed, der straks steg iland, og dovent eller drømmende gik ind i Haven ...

217

Doktor Faust NOVELLE-FRAGMENT

Der kom en Ryttersmand ridende gennem Hulvejen i en Skov.

Op med begge Skrænterne stod der store, bare Træer, helt højt op, til de øverste havde Toppen i Sol, men dernede, der var det mørkt og knapt med Lys.

Og Foraarsvinden kom tungt op gennem Vejen.

Og Ryttersmanden kom ogsaa tungt, og han slæbte en stor Le efter sig saa den pløjede med sin blinkblanke Od i den sorte Muld

Bleggul Hest var han paa, og gammel sad han forover i Sadlen, i Læg og Folder af Sidt og Sort med een hvid mager Haand i Tømmen og een hvid mager Haand om Leens Skaft.

Han var større end Mennesker er og der var ingenting Hvidt i hans Øjne, bare det Sorte som seer.

Og hvor han red frem, der fyldtes Luften om ham med den muldne, mulddramme Em fra det vaade visne Løv, der gjæred, fra Bunden, der raadned, fra Træstødene, der frønned og gik i Trødske, og fra Mosset, der smulred hen. Og fra de høje Træer ramled de gamle tørre Grene ned og gjorde Larm og gjorde det stille, saa Hovslaget af hans Hest var som den eneste Lyd i Verden.

Og Hovslaget af en Hest til, bagved ham, langt borte.

Han holdt stille og lyttede, saa nikkede han, som om han forstod, og red til igjen.

Det varede en Stund, saa kom den anden Ryttersmand til Syne paa en Hest som var rød.

Ogsaa han var større end Mennesker de er, men han var at se til som en Knøs paa en Snes Aar med lyse Dun paa de glatte Kinder og om den fulde smilende Mund

Halvt af Hvergarn og Kongers Purpur til Hælvten var hans Dragt, men de slanke Lemmer kom blændende nøgne ud under Hvergarnet og ud under Purpuret, - hedningeagtigt nøgne. For det var Amor ham denne Knøs med Lokker, der krusede sig om hans Hoved som gyldne Spaaner, og paa hans Ryg hang Koggeret med Pile, men den stærke Bue havde han knyttet ind i Hestens Manke.

218

Og hvor han red frem der krummed Bregnerne de brunlaadne Snørkler op over Mulde, det raadne Løv blev levende af gule og hvide Spirer, og tusinde Kim gik af deres Dvale, mens altfor aarle Blomster blaandede frem under Vinterbladernes Mørke, mens Knopperne tog til at lysnes i Svulmen over hans Hoved og mens Trækfugleskarer kom sejlene som sorte Tegn over den graablaa Himmel.

Amor red op paa Siden af den Gamle med Leen. De nikkede til hinanden og fulgtes saa ad gennem Hulvejen uden at tale, og da Vejen kom ud af Skoven og tog dem med sig tværs over Marken hen til Adelvejen og de havde den store By lige for sig med dens brune Tage, dens Taarntinder knejsende og graa og dens guldglimtende Spir, saa nikkede de igjen til hinanden, med et Smil.

Og de red frem ad Adelvejen, der bugtede sig bred og graa, smalere og smalere i det Fjerne, til den som en fin hvid Traad løb ind ad det sorte Øje paa en af Stadens røde Porte.

Og de red

Lige indenfor Porten var der en stor bar Urtegaard med krogede Abildtræer og i den et Hus, der var skudt op i Gavl ved Gavl under lange stejle Fald af mosgroede Tegl og som havde sine mange sorte Skorstene støttet af efter hinanden med Jernstænger og med stramme Lænker af Jern.

Der standsede de.

Østefter var der et Vindue saa stort som en Port, et uendeligt Tavt og Tern af smaabitte blyindfattede Knaster af Glas. Det var slaaet aabent og haget til Væggen og inden den portstore Aabning stod Doktor Faust og stirrede ud den Vej han vidste at Skoven og Hulvejen var.

Og Døden og Amor red op foran Vinduet, usynlige som de var, uden at kaste nogen Skygge.

Og der holdt de, større end Mennesker er, og Vinden flagrede med Dødens sorte Kappe og med Amors Purpur, og deres store Heste strakte Halsene ind gennem Vinduet og ludede, halvt i Søvn, med de tunge Hoveder over Bøger og Pergamenter, gumlende paa deres Bidsler, og Skummet fra deres Muler dryppede flagevis ned over sorte Skriftlinier og farvestærke Initialer*.

[Den ene Tanke kom stærkere end den anden ind paa Dr. Faust,

* - 219

som han stod der støttet paa sine Haandflader mod den brede Vindueskarm, een ringsmykket Haand

foran hver Hests Mule, og Lyset viste frem hans Pandes og hans Ansigts klare Bleghed og talte hvert et Haar i hans mørke, krusede Skjæg.

Hørligt klang hver Tanke af hans om de to usynlige derude.

»Nu er jeg 40 Aar,« tænkte han, »10, 20, 30 Aar til kan jeg leve, saa er alt forbi!

Igjen er det Foraar, igjen har jeg eet Aar mindre at leve ...].